

Alain Delmotte
Warhoofds leerdichten 2

Gaia•Chapbooks

Warhoofds leerdichten

Alain Delmotte

Warhoofds leerdichten 2

Alsof licht niet van de zon komt

Tekst © Alain Delmotte, 2020
Schilderij omslag © Maarten Embrechts

ISBN 978-0-244-57759-9

Warhoofds leerdichten 2. Alsof licht niet van de zon komt
is deel 12 van de Gaia • Chapbooksreeks

*Enfant, avant la merveilleuse catastrophe d'apprendre à lire, je lisais les
pages de la lumière.*

Als kind, voor de prachtige catastrofe van het leren lezen, las ik de
bladzijden van het licht.

– *Christian Bobin*

LEERDICHT OVER EEN PRACHTIGE DAG

1.

Er was meer licht dan je je had voorgenomen. Mocht je vandaag gestorven zijn dan was je dood niet menens geweest.

Het was een soort licht waarmee je met haar snelheid weer in een veel vroeger (of was het een veel later) terechtkwam.

Opgeslorpt door de stilte die er om je heen was, die je werd en mocht blijven – in wat je er hier over schrijft.

2.

De zon is al wat je hebt gedacht, vandaag.

En al de andere gedachten die je had, had je aan diezelfde zon te danken.

3.

Je stelde vast dat er evenveel licht was als dat er stilte was – en vice versa: zo prachtig zag de dag eruit, hoorde je de dag aan.

4.

Het was een aangename dag: zomer deed je kosteloos dingen voor. Het leek of het echt aan het gebeuren was.

Je hoefde niets te doen en toch deed je het: de dagelijkse taken voor iemand die je liefhebt.

Geen dag doet zo'n prachtige dag na: je schreef wat je eruit aflas.

LEERDICHT OVER STILTE

1.

Stilte eis je niet op. Ze kan met name niet alleen voor jou zijn. Ze is van iedereen.

Wie haar aanwezigheid (die zich als afwezigheid voordoet) ontkent, zal het berouwen: stilte nadert, stilte nadert tot iemand monddood.

2.

Ze valt na elk woord want ze beviel van de poëzie. Ze gaf taal de borst.

Ze zou sommige schrifturen en partituren bewonen.

Lees. Luister. Word het gewaar.

3.

Al het schrale van het spreken hebben we aan haar te danken.

Laten we haar daarom eren en de woorden hiervoor achterwege houden – al wordt je laatste stilte het woord.

4.

Je moet kunnen liplezen, wil je haar leren kennen.

Zwijgen is inderdaad haar voorkomen. Doof is hij die haar niet hoort in wat hij hoort.

Richt zij zich tot ons? Hoe dan ook, zij richt zich tot niemand in het bijzonder. Ze is er voor iedereen. Ze staat klaar.

Ze heeft geen buitenkant. Ze is louter binnenkant.

5.

Wat haar tot iets heel engs maakt: dat ze niets te bieden heeft aan resonantie en akoestiek.

Ze dringt door. Ze slurpt je op. Ze signaleert je iets van het begin dat je ooit moet zijn geweest.

Tot zolang wat je zegt, niet meer wordt gehoord.

Tot wat je zegt door niemand nog wordt opgeslorpt, niemand meer doorboort.

6.

Haar zuinige goedheid stelt je gerust, dan klinkt ze als muziek in je oren. Ze is je in zekere zin tot troost.

(Lezer, zeg dat laatste aan niemand door. Houd wat er staat voor niet geschreven.)

7.

Ze weegt zoveel als licht. Zelfs in duisternis weegt ze zoveel als licht.

Ze is niets: niemand heeft haar ooit gezien. En toch moet je ergens in haar binnenste begonnen zijn.

8.

Bij de minste ruis schrikt ze op. Ze lost zich dan onopgemerkt op – alsof iets haar peilloze binnenste heeft geschokt.

9.

Mocht het je ooit lukken om in je slaap naar jouw beeld en gelijkenis een God te scheppen (al te gek, eigenlijk), dan gunde je Hem een extra waarover hij eigenlijk al beschikt: de allures en de kenmerken van de stilte.

10.

Het heelal is haar intentieverklaring.

11.

Hoe diep ze in jou ook gaat: voor jou is ze in de taal ravage.

De stilte is wat je niet hoort of ontwaart in het gedicht – wees niet doof, wees niet blind voor die stilte, vertrouw haar.

Ze is zowel voor jou als voor iedereen.

LEERDICHT OVER DE KLAVIERSTUKKEN VAN SCHUBERT

1.

Dagen die je in de taal van hun uren in de greep houden – wanneer lichtinval het klavier bespeelt met de handen van niemand.

Als vrij van woorden, de in het nauw gedreven winter zijn reis beëindigt en nu onvoorwaardelijk tot voorjaar moet uitdijen.

2.

Wat je was vergeten, duikt weer op. Je herinnert je het nog: met al zijn onbezorgde aanwezigheid brengt een vleugel in een oogopslag de kamer weer tevoorschijn.

3.

Je kunt het nauwelijks volgen, licht is je in die muziek te vlug af, het lokt je mee, je hebt niet het minste verweer – je improviseert er een leven voor, je laat begaan.

4.

Allegro ma non troppo. Konden je uren, je dagen maar op die manier verlopen: zonder een toets, zonder een tik verloren tijd.

5.

Als een piano neuriet, dan houdt de klok zich stil, dan houdt klok zich in.

In een fractie is het even in de tijd altijd. Ze is dan alle stilte om je heen.

Het is die stilte die je in deze muziek hoort, die je wordt doorgegeven: je verliest nipt niet je evenwicht.

Muziek: de stilte die er zijn weg in vond en hiermee het licht uitnodigde tot dans.

6.

De ramen staan open. Buitenlucht past zich aan de partituren aan.
Toonladders verspillen gul hun bezit aan hoogte. Ze scheren toppen.

Wat je van de wereld hoort, is boordevol en in de juiste maat doorboord.

7.

Het was niet één van de Goden, het was simpelweg Schubert die voor jou vandaag het licht en de uren schiep.

Zelfs in een verlaten kamer is een piano nooit alleen. Luister naar zijn ingehouden adem – in toespelingen geeft hij de wereld om zich heen een eigen leven.

EERSTE LEERDICHT OVER HET LICHT

1.

Als de dagen je te donker worden, ga dan overdag raad vragen aan het licht. Buiten.

Ga middenin dit licht staan, word deel van het zien.

Aarzel niet: laat je zien aan het licht. Toon het wat je aan zien te bieden hebt.

2.

Of je opent het venster. Van een huis. Van een gedicht.

Licht, licht toont je dan dingen, dingen die je hebt veronachtzaamd. Zou je daaruit iets kunnen leren, iets onthouden?

3.

Of is de exclusieve opdracht van het licht dat het je enkel met verstomming moet slaan?

Een landschap. Een boom. Een steen.

Een geliefde: haar huid. Haar gelaat aan taal: wat lees je eruit af?

4.

Wat je ziet, verblindt je, want je vertrouwt op wat je ziet.

Kijk je het licht aan met de ogen van een pasgeborene, dan is al wat je dan ziet wat begint.

Al dat licht van nu, het was het licht van vroeger. Het stof dat het doet opwaaien is herinnering, is lichtinval op z'n best.

5.

Het welt op, het dimt uit.

Epifanie, de hele dag door. Tot het donker wordt.

Bij helder weer lijkt het precies op wat je uit een gedicht afleest.

6.

Als je het mist, weegt het loodzwaar.

Als het er is, dan let je er niet op: zo licht voelt licht aan en het voelt aan alsof het er altijd is, dat het er voortdurend zal zijn, dat het zich nooit kwijt zal laten raken.

(Maar dat is niet waar: de donkerste van je dagen vertellen een ander verhaal.

Bij valavond kom je het iedere keer weer te weten.)

7.

Hoezeer het ook verwacht wordt. Je wacht erop alsof het het onverhoopte was.

Het wordt bij het schrijven een plotse sprong uit het duister van je dagen.

TWEEDE LEERDICHT OVER HET LICHT

1.

Licht: zou dat je geluk zijn bij het ontwaken?

2.

Elke dag is het daar. Soms wel eens heel kort. Heel bescheiden. Heel dun.

En heel broos: dat is het trouwens in alle seizoenen, in al je woorden.

Geruisloosheid is het pact dat het met de stilte sloot.

3.

Een verschijning van tijd: licht legde een weg van acht minuten en een handvol seconden af om je te mogen ontvangen als je wakker wordt.

Licht heeft al een verleden nog voor het je heeft bereikt. Met al het heden waarover het beschikt, laat het de toekomst achter zich.

Toekomst. Dat is voor als het duister wordt.

4.

Je noemt het 'ochtendlicht' en het is je ontbijt.

Het is trouwens al langer ochtend dan dat je het ziet.

5.

Licht, hoe het je toelaat om het te zien in de toespelingen die het je toewerpt.

'Hoi, herken je mij niet meer. Ik ben het. Ik was het. Ik ben jouw begin. Ik was er van bij het begin bij: ik ben je leven – ben je mij vergeten? Nochtans was en ben ik gebleven wat ik voor jou moest zijn.'

Het licht dat je bent kwijtgespeeld, dat je hebt verkwist, uit je herinnering gewist. Dat licht was je leven. Je leven.

Hoeveel lichtjaren is een mensenleven waard?

6.

In alle omstandigheden de apotheose van iets, zoekt het voor de dingen de beste plek uit. Waar licht zich ook bevindt: het exposeert stilleven en mensenlevens.

7.

Licht zoeken hoeft niet. Het is waar je kijkt, waar iedereen je kan zien, waar het naar je wijst, waar het je de weg en de juiste tijd wijst.

Het is in elke taal verstaanbaar. In je schrift noteer je wat het je zegt, wat het zich in tongen laat horen.

Heeft het verlangen naar licht dan de taal doen ontstaan?

Is dit je geluk? Is het daarom dat je dit schrijft?

DERDE LEERDICHT OVER HET LICHT

1.

Elke dag verzint het zich op een ander tijdstip. Een jaar lang draait zon een rondje. Wie draait en speelt mee?

2.

De dienstverlening die het aanbiedt: het laat je zien.

Het belooft iets dat jezelf tot een catharsis maakt: dat je door anderen wordt waargenomen.

3.

Uitdoven kan het niet. Wordt het donker dan verschuilt het zich aan de andere kant van de wereld om zich dan plots weer in de vroegte in vol ornaat te kennen te geven.

Elke ochtend is dat dan je beloning voor de nacht die je hebt doorstaan.

4.

Het draagt altijd wat verwachting in zich. Je weet niet goed wat je daarmee moet aanvangen.

Wat je ervan hebt verzameld: in sommige dromen laat het zich opnieuw gebeuren. Daarin ontheft het je van alle zwaartekracht.

Het daalt niet: het stijgt op – en je gaat mee, je speelt mee.

In zo'n droom is licht je levensgevoel.

5.

De nachtegaal schuwt het. Zijn zang geeft al genoeg licht.

6.

Je wou dat het ter plekke kon blijven. Je wou dat je het vast kon grijpen.

Nooit betrap je het op schemerzones.

7.

In de tijd is er een kern van tijdloosheid en dat is het licht.

Elke gedachte eraan doet het je schrijven: als je verdwijnt is het licht daarin het spoor dat je voor je intimi voor even achterlaat.

VIERDE LEERDICHT OVER HET LICHT

1.

Het licht zoals het vandaag was: het had de hemel voor zich alleen.

En jij liep daaronder: onbekommerd, onbezoldigd. Gracuit.

2.

Zoals vandaag het licht was, gaf je het opnieuw alle plaats.

Niet dat het die opeiste. Nee, je wou het op alle plaatsen om je heen.

Je ging zelfs wat in de schaduw staan, dan had het nog meer plaats – iedereen moet het te zien krijgen.

3.

Het blauw was vandaag een teken van goed humeur en dat humeur nam je over en ook voor jou werd het vandaag.

Een dag zonder behoefte aan een datum en aan juiste uren – puur zicht.

Dankzij licht heeft zien zin.

4.

Een Franse dichter beweert dat Engelen er hun dorst mee lessen.

Jij ook, als je liefhebt. Op momenten dat je daarin overdrijft.

5.

Een blijvende, duurzame naïviteit: hoe licht telkens weer een begin wil zijn.

Dat we het echte begin ervan moeten missen is de bladgrond van wat verlangen zal worden. Je pelgrimage.

Geen redelijkheid die dit kan temmen: licht maakt de stilte in ons binnenste wijd.

6.

Al merk je het niet op, je kijkt er voortdurend naar.

Wat je eruit kunt afleiden: dat er dag is – en dat nacht er niet is.

Dat wat de nacht over het licht vertelt, is een valse getuigenis. Nacht weet niet eens hoe licht eruitziet, nacht weet niet eens hoe hijzelf eruitziet.

7.

Elk woord dat je over het licht schrijft, is een verzoek.

VIJFDE LEERDICHT OVER HET LICHT

De lichtinval die in een schicht al je gegeven tijd weet samen te vatten, je iets laat herinneren: die kortstondigheid moet je troef zijn, je blikseminslag.

1.

Licht is een hoeveelheid herinnering.

Licht komt in elke herinnering voor, je hebt er de herinnering aan te danken.

De tegenwoordige, alom tegenwoordige tijd van al wat je herinnert als je het licht ziet. Of als je aan het licht denkt.

2.

In alles wat je je herinnert had licht een vaste plaats: het is er niet weg te krijgen.

Je keert er voortdurend in je slaap naar terug.

Met een stroom aan memento's hou je 's nachts het licht in je hoofd aan.

3.

Even ben je nu opnieuw klein, groei je op en vind je de seizoenen terug waarvan je dacht dat ze verloren gelopen waren – nooit lieten die je in de steek, ze weigerden te verdwijnen.

4.

Licht in de stilte ervan hoor je de stemmen, herken je de sterren van vroeger weer: ze zijn voor jou vandaag gebleven.

Het gekir dat je als kind sprak, het zicht waarvan je meende dat je alles ermee kon zien.

Er is een lichtinval waarin het continu je eerste schooldag is.

5.

Licht is er altijd als je schrijft: het is wat de taal voor jou niet kan laten verschijnen.

ZESDE LEERDICHT OVER HET LICHT

1.

Licht en de democratie die het bijbrengt.

De onvermurwbare grondwet van haar Republiek: de klaarlichte dag!

Het moet zich aan iedereen laten zien: niets mag het verborgen houden, niets mag verborgen blijven.

Licht heerst niet. Het deelt zich eindeloos op. Het deelt zich eindeloos uit. Iedereen komt het toe. *The sun shines bright. Le soleil brille pour tout le monde.*

Zelfs voor de blinden. Zelfs voor de zatlappen, de meelopers, de xenofoben.

Voor zowel de havenots als de witteboordcriminelen: licht is wellicht te minzaam voor kritisch vermogen. Het is er alleen maar en zonder daarbij verder na te denken.

Het geeft niet om demagogie. Het militeert eigenwijs. Het propageert doorschijnendheid. De vlag waarmee het zwaait is de zon.

2.

Elke dag laat het zich een nacht lang missen.

Op het hoogtepunt brengt het ons verlangen bij.

Vervullen doet het niet. Dat laat het aan ons over: aan het werk, mens!

3.

Licht staat nooit stil. Zet er spoed achter als je het in stilstand wil zien.

Of voor als je het met een kundige haiku wil vereren.

4

Wie het die dag heeft misgelopen, zoekt het in de liefde terug op.

(Laat het zich daar echt weer openbaren – of verdwijnt het daar nog meer?)

5.

Er is niets overkillig aan: je geeft het alle plaats die het meer dan nodig heeft.

Laat het ademen, laat het zich verwonderen.

Obscure plekken vermijdt het: die mag de nacht voor zich houden.

6.

Maanlicht moet niet proberen er zich aan te meten.

Een theelichtje van niets, de maan. Je blaast het zo uit.

Pfft.

7.

Als je denkt aan de dagen die je aan andere zaken hebt verbeuzeld. Dat licht komt nooit meer terug, dat licht heb je verkeken, houdt zich niet voor gezien. Dat licht houdt het voor bekeken.

8.

Het past precies in wat je van geluk verwacht. In wat je van het geluk gelooft.

Geluk, het moet het licht zijn dat dit heeft bedacht: het is immers niet bij machte om ongelukkig te maken.

9.

Het heeft nergens een verblijfsvergunning voor nodig. Het voelt zich thuis waar het is.

Ongevraagd en zonder gêne breekt het bij iedereen binnen en door.

10.

Het roept vroomheid op en wordt bij elke gelegenheid aanbeden.

In tempels.

In kathedralen.

In de meest goddeloze loges.

In vluchtelingenkampen en gevangenissen.

Zonder licht doemt uit het denken geen Eureka op. En niet één van onze luchtspiegelingen.

11.

Ook bij jou.

Het komt naast jou zitten als je schrijft, zonder dat het je stoort. En je laat het ongestoord.

Het weet zeer goed de stilte te bewaren. Misschien is die stilte wel haar schepping.

Dezelfde stilte die je ook in de dingen hoort.

LEERDICHT OVER DE DINGEN

1.

Dingen: zoekgeraakt, weer teruggevonden, weer verloren. Dingen zoals we die tot rommel maken.

Wat vele dingen zijn: alles wat op vlooiemarkten werd vergaard, in al hun schade te koop aangeboden. Tot het roest, verkruimelt, vergaat, nooit meer herinnerd.

Wartoe ze dienen? Onze illusies hebben ze geschapen tot zolang we bestaan, totdat het nacht wordt – en dan zij weer een ander bestaan.

Ook nieuw blijken ze onderhand occasie.

Dingen in zak en as.

2.

Dingen bestaan niet uit zichzelf, hun kern is nacht. Ze hebben je ogen nodig: je moet ze zien, willen ze in zichzelf geloven.

Dat blinden hen moeten bevoelen bewijst niets over hun bestaan.

3.

Dingen ontgaan ons: we snappen ze niet, we ontlopen ze.

Ze bestaan niet als we er niet zijn. Dan zijn ze nacht.

Ze houden er geen meningen op na. Ze hebben wel een gedachte die hen eigen is: hun vorm die hun verstomming is.

Dat we nood hebben om er te zijn, is iets waarmee dingen zitten verveeld.

Dat ze zich moeten laten zien, terwijl ze liever nacht waren gebleven: anoniem, onwezenlijk, onbepaald, niet iets dat ding is.

4.

Het persoonlijk leven dat ze hebben is gelijklopend aan de ontsteltenis die volgt als we ons niet laten zien.

Hun aanwezigheid beseffen ze niet. Daar kijken ze niet van op. In hun ogen die ze niet hebben, zijn we er niet.

Wat ze laten horen is niet de stilte: het is hun schrik.

5.

Hun afkeer voor het licht: dan vallen ze te veel op. Geef ze de nacht maar.

Achterwege gelaten worden is iets waarmee ze hebben leren leven. Dat compenseert het verlangen dat ze niet hebben.

Ze zijn iemands bezit, ze weten niet wie, ze weten niemand.

Dat iemand ze soms kwijtspeelt? Dan kunnen ze weer de nacht in.

6.

Buitenkant – ze zijn uitsluitend buitenkant.

Niets dringt tot hen door. Alles ketst van hen af.

Daarin verschillen ze niet van ons.

7.

De Goden waarin ze geloven leggen ze zodanig het zwijgen op, dat dit zwijgen, het zwijgen van hun Goden wordt.

Onbeweeglijk blijven is het hoogste goed van hun rituelen, de dynamiek van hun nagejaagde beklemming: zich laten inpassen in de leegte totdat zij helemaal met die leegte samenvallen – *natures mortes*.

8.

Het concrete had hun bestaansreden kunnen zijn: het abstracte krijgen ze niet uitgelegd.

Concreet of abstract: ze ontvluchten elke bezieling.

Geef ze wat ze willen: willoze nacht.

9.

Hun tijdsberekening tart elke verbeelding en redelijkheid: het is de nacht.

Nacht: wel en wee van hun niet-bestaan. De nacht in: waar ze hun niet-bestaan verder kunnen zetten.

10.

Het *dédain* waarmee ze hun nietsdoen etaleren. Als niets productiefs hen motiveert.

Als iemand ze aan stukken gooit: *dédain* van hun brokstukken.

11.

Ze zijn herkenbaar in hun nietszeggendheid. In het donker lijken ze afwezig en zo is het ook.

Ze willen niets. Ze willen nacht. En dat is hetzelfde.

EERSTE LEERDICHT OVER DE DUISTERNIS

1.

Duisternis: een onschatbare hoeveelheid zwart. Overal om en langs je heen. Tot waar je kijkt en niks ontwaart.

Echt iets om bij te geeuwen, al dat zwart.

Daarom: haal de luiken neer! Groot gelijk heb je dat je nu gaat slapen.

2.

Het verhaal van de duisternis is enkel herhaling. Déjà vu. Al eeuwenlang, al menselijke eeuwen, al te menselijk eeuwenlang.

3.

Ze biedt zo weinig diepzinnigheid of perspectief.

Een plat vlak waarin vuurvliegjes en muggen, koplampen en gestalten, geleerdheid en idylles vrij spel hebben gekregen om zich in dit amorfe en monochrome uitzicht zonder zicht voort te bewegen.

Haar enige kleur is een niet te omvatten Melkweg, het majestueuze gewaad van heel het heelal: deze van een quasi despotische, zelden inspirerende oneindigheid.

Met geen kaarsvlam is ze te bezweren. Hoe je licht benoemt in duisternis? Schijn!

Dieven, bandieten en hogepriesters zien hun kans schoon, slijpen hun messen: duisternis is hun terrein en gelegenheid.

4.

Wat als je beweert dat ze het ergste is wat onze gedachten kunnen overkomen? In duisternis schiet niets je iets te binnen of het is louche en diffuus.

Vermomd. Wolf. Weerwolf in schapenkleren.

5.

Je dromen vangen het gevele en het gefleem van de duisternis op.
Begoocheling is haar demagogie, haar demonie.

Met een passend decor op de achtergrond: kraters, lege oogkassen, het wassende doodshoofd van de maan.

Wat inzicht had kunnen worden en zijn: ze heeft het met sterrenhemel omwikkeld. Als om haarzelf te verfraaien.

6.

De helderheid waarvan ze ons soms probeert te overtuigen is die van onze schimmen en van veel vallende sterren.

Vrienden, ze is wat we verzinnen als we ons vergissen. Ze lijkt buiten ons om te bestaan maar ze is je donkerste binnenste.

Maak haast: slaap diep.

7.

Jawel, ze speculeert.

Wat we niet zien of waarvoor we geen verklaring kunnen hebben, laat ze dubbel en dik vermoeden met haar ruwe hypothesen, vooroordelen en verdachtmakingen.

En daarmee al de onoverzichtelijke, duizelingwekkende banaliteit waartoe we in staat zijn: duisternis laat die ons zeggen.

8.

De silhouetten die ze opwekt: onze amechtigheid lokte hen uit, onze nood aan schijnvertoningen.

9.

Duisternis, haar werd gelukkig het plezier van gezelschap ontzegd. Ze leurt verwaten rond en probeert ons van alles aan te smeren.

Ook bij jou komt ze wel eens aanbellen. Met haar snufjes en gadgets. Met haar miskleunen en alles waarmee ze ons overtroeft. Met haar statenbijbels, haar amuletten, haar *charivari e tutti quanti*.

Je roept vanuit de gang dat je vandaag niks nodig hebt, dat hare excellentie later, op een andere en betere keer maar eens terug moet keren.

En redelijkerwijs hou je de deur voor haar op slot.

TWEEDE LEERDICHT OVER DE DUISTERNIS

De nacht

1.

Aan het begin van de tijdrekening werd hij door het absolute ter wereld bedacht.

Tot diep in in de zenuwen drong hij zich op. Nacht baarde je hallucinantste overtuigingen.

2.

De nacht is waarin we verder stappen. Vertrouwd zijn ons de schimmenspelen, de grote hoop op een ochtend.

Al die hoop wordt 's ochtends doodgeboren, zal de dag overbodig maken.

Begroet de nacht niet: hij ontbreekt een gelaat, je herkent hem niet.

3.

Nacht schrikt af. Slapers gaan ondergronds onder de dekens.

De vijandigheid die hij oproept, de ultimatus, de afrekeningen. Als je slaapt is het oorlog. Want in je slaap blaast de nacht je onheil in.

Al wat je vreest dat zou kunnen gebeuren, laat zich dan daarin voorgoed gebeuren.

Het gezag van de nacht: slapen waarborgt niets.

Een voorsmaak van het graf. Een andere waarheid hoeven we van hem niet te verwachten.

Leugens om bestwil: dat is zijn vondst.

4.

Wat hij je laat horen is niet de stilte, het is je hartslag, je verbijstering.

In je slaap omzwachelt hij je met visioenen waarin ontbinding overheerst.
Het absolute is bedorven vlees.

5.

Hij is stekeblind. Wij ook: dat hebben we van hem geleerd.

Al wat niet bestaat: het is de nacht die het ons een vorm gaf.

6.

Zijn zoektocht is verlangen verbannen houden. Hij laat ons daarom zo
weinig zien. Des te meer laat hij ons van alles horen.

7.

Hij laat ruimte vrij voor enge gedachten. Hij grinnikt de geluiden die we
menen te bespeuren.

Alle horizon, alle diepte onkent hij. Alle licht is voor hem illusie:
uitgewiste eenmaligheid.

Hij is de stem van wat nooit zal zijn, nooit is. Hij stelt ons het
onwaarneembare voor.

In zijn kern minacht hij alles: de sterrenhemel kan hem gestolen worden.

8.

Als de nacht valt, volgt voor de uren een gewetensonderzoek: *l'examen de minuit*. De dag telt zijn doden.

Wie overblijft, weet: er komen nog meer nachten dan dat er levenden zijn. Daar zullen de Goden over waken.

9.

Wolken raken er niet wijs uit. Ze berusten in waar het waaien hen toe bestemd: richtingen.

Middernacht is hem tot feest. De zatlap tot roes. De slapeloze tot kater.

Wat je op dit uur dan schrijft, probeer je tot vroeg ochtendlicht te zijn. Maar daarvoor is het te laat, is het te vroeg. Het is nacht.

Uit die nacht duiken onze verhalen op, niet onze liefdes.

10.

Maan en sterren kunnen er niet tegen op: hij is de grote baas die buiten elk gezichtsveld heerst.

Dankzij hem krijgt lelijkheid in zijn plooien een ereplaats. Je hoeft het niet te aanzien.

Geleidelijk aan dijt hij uit tot wat je 'ontwaken' noemt maar het nooit wezenlijk zal worden.

11.

Er wordt beweerd dat nacht ons op het laatst helemaal zal overspoelen en overtreffen en dat is dan definitief.

Tja, we zullen wel zien. Of liever: we zullen niets, er niets van merken, er ons niet van kunnen vergewissen.

12.

Hij is niemand echt tot nut. Alsof hij hiermee wraak op iets wil nemen.

Geen weet op wat, op wie. Op een slapeloze en natte dromer na.

13.

Hij is met niets te verdelgen: hij laat ons onophoudelijk het schrikwekkendste verbeelden.

Zelfs de slechtzienden, die toch wel wat gewoon zijn, vinden in zijn donkerte de weg niet.

UITGAVEN IN DE GAIA • CHAPBOOKSREEKS

- #1 – *Gecomprimeerd dagboek 2018* – Ton van 't Hof
- #2 – *Dieren op schaal* – Gert de Jager
- #3 – *Ken je mij?* – Richard Mijnten
- #4 – *Warhoofds leerdichten 1. Dag in, dag uit.* – Alain Delmotte
- #5 – *Brandsma. Een Friese familiechroniek* – Ton van 't Hof
- #6 – *Schitterende, labiele knooppunten* – Gert de Jager
- #7 – *Schoon* – Willem Thies
- #8 – *Waar tijd al niet goed voor is* – Ton van 't Hof
- #9 – *Your Daily Fake Poetry* – Bob Vanden Broeck
- #10 – *De kolengruizer* – Martin Knaapen
- #11 – *[AUTO]OBSERVATIES* – Ton van 't Hof
- #12 – *Warhoofds leerdichten 2. Alsof licht niet van de zon komt* – Alain Delmotte